

Quả vải khô

Vinh xoay người ngó chăm chăm vào quả vải khô nơi đầu giường. Tại sao cậu bé ấy lại tặng cho Vinh quả vải này mà không phải là thứ gì khác nhỉ? Cái bụng Vinh sôi lên ùng ục. Cũng đúng thôi! Tối nay Vinh đã có gì bỏ bụng đâu? Cả ngày rảo bước trên đường bán báo mà không có nổi mười nghìn. Vinh không cho phép mình ăn bữa tối. Lê chân về cái phòng trọ bé tí như bàn tay và đầy mùi ẩm mốc, Vinh quăng người lên cái giường ọp ẹp sắp gãy định đánh một giấc. Thế mà chuyện ban chiều cứ lộn vờn trong đầu làm Vinh không tài nào ngủ được.

Vinh đang đứng lơ ngơ trước cái cổng trường ấy chờ thằng Lâm thì lũ học sinh ùa ra. Vinh chẳng quan tâm lắm. Nó ngồi bệt xuống vỉa hè để đợi. Mãi rồi các

cô bé, cậu bé cũng được bố mẹ đón gần hết, chỉ còn vài đứa lơ ngơ đứng đợi. Vinh chú ý đến một cậu bé đang chơi trò tung hứng quả vải khô vẻ thích thú lắm. Chợt quả vải lăn ra đường. Cậu bé chạy ngay theo mà không biết một chiếc xe đang lao đến. Chẳng kịp nghĩ nhiều, Vinh lao ra ôm cậu bé lao thẳng sang đường. Chỉ nghe tiếng gió sát sau lưng. Nếu chậm một giây có lẽ cả Vinh và chú bé đã bị chiếc xe cán nát...

- Cậu không ngủ được à?

Tiếng hỏi rõ ràng cất lên. Vinh giật mình nhòm dậy ngó quanh. Chẳng có ai cả. Cái phòng trọ bé tí này chỉ có nó và thằng Lâm nhưng thằng Lâm chưa về. Nó cất giọng run run:

- Ai đấy?

- Tớ đây. Tớ là quả vải khô ấy mà.

Lúc này Vinh mới để ý đến quả vải khô nơi đầu giường. Rõ ràng là nó đang phát sáng.

- Sao... lại nói được?

- Tớ không phải là quả vải thường. Cậu đừng sợ. Cậu cứ nằm xuống đi.

Vinh nằm sát vào trong mép giường, nhưng nó chẳng hề có cảm giác sợ.

- Tại sao cậu lại cứu bé Tú.





Vinh im lặng. Vinh nhớ bé Dũng. Ngày mẹ đi xa, Vinh tám tuổi, còn bé Dũng sáu tuổi. Vinh không thể đem em theo bán báo. Hôm ấy trở về, cu Dũng đã không còn. Một chiếc xe đã đâm bé khi bé băng qua đường tìm anh. Chỉ còn lại Vinh đơn độc...

- Hình như mình đã tưởng đó là bé Dũng.
- Cậu thương bé Dũng lắm, đúng không?
- Nó là người thân cuối cùng của mình mà.
- Mình cũng thương bé Tú lắm.
- Sao lại vậy? Cậu chỉ là một quả vải thôi mà!
- Không chỉ vậy đâu. Mình là anh của bé Tú.
- Mình không hiểu!
- Mình là Tuấn. Mình mắc bệnh máu trắng từ nhỏ. Bố mẹ và cu Tú thương mình lắm nhưng chẳng thể làm gì được. Cu Tú bắt mình hứa là không được chết. Mình phải nói dối mình sẽ biến thành quả vải và đi theo cu Tú khắp nơi. Thế là cu cậu tin mình...

- Sao lại là quả vải?
- Vì mình thích ăn vải lắm. Hôm ấy cu Tú nhặt được một quả vải ở trường Mầm non. Nó nhất quyết đem về cho mình, ai xin cũng không cho. Hôm đấy cũng là ngày cuối cùng của mình. Từ đó, cu Tú luôn

đem quả vải này theo. Nó quý quả vải này hơn tất cả mọi thứ trên đời.

– Vậy sao hôm nay cu Tú lại tặng nó cho mình?

– Vì cậu đã cứu nó thoát chết. Và nó nghĩ cậu là mình...

– Sao thế được? Mình chỉ là một thằng bé lang thang...

– Cu Tú không cần biết nhiều thế đâu. Nó chỉ biết cậu đã cứu nó, thế là đủ!

– Sao cậu biết được?

– Vì mình đã từng là anh nó và mình muốn cậu cũng sẽ là anh nó.

– Thế còn cậu?

– Mình đã không là người của thế giới này, mình không thể làm gì cho bố mẹ và cu Tú, nhưng cậu thì có thể... Mình chưa thể ra đi khi cu Tú còn nghĩ mình ở trong quả vải này. Hãy làm thay mình, Vinh nhé.

.....

– Vinh ơi! Vinh ơi...

Tiếng đập cửa thình thình làm Vinh bừng tỉnh. Thì ra là một giấc mơ. Quả vải khô nằm im lặng nơi đầu giường. Vinh lồm cồm bò dậy mở cửa.

– Sao mà về muộn thế Lâm?

– Có người đến tìm mày. – Thằng Lâm liền thoáng. Lúc này Vinh mới để ý đến người đàn bà đứng sau nó. Người đàn bà sững người nhìn Vinh. Gương mặt bà thật hiền nhưng cái nhìn có gì đó lạ lẫm. Cái nhìn làm Vinh lùi lại. Người đàn bà tiến lên:

– Tuấn! Đúng là con rồi...

Người đàn bà ôm chầm lấy Vinh khóc nức lên. Vinh bối rối im lặng. Lâu lắm rồi mới có người ôm Vinh chặt thế. Một cảm giác thân thuộc gấn gũi trào lên, giống như là mẹ ôm Vinh vậy. Tiếng thằng Lâm cất lên làm Vinh sực tỉnh:

– Cô ơi, nó không phải là Tuấn. Nó là Vinh, cô ạ.

Người đàn bà buông Vinh ra, ngó lại một lần nữa. Giọng bà đầy nghi ngờ:

– Có thật không hả cháu?

– Vâng! Nó là Vinh, bạn cháu mà. Không tin cô cứ hỏi nó.

– Cháu là Vinh, còn cô là...

– Cô là Lan, mẹ bé Tú.

– Bé Tú thế nào rồi hả cô?



- Bé Tú không sao rồi, cháu ạ. Nhưng nó cứ bắt cô đi tìm cháu.

- Làm sao cô biết cháu ở đây?

- Cô hỏi thăm mấy bác bán hàng cạnh cổng trường. Vừa may lúc đó cậu Lâm đi ngang qua. Họ chỉ Lâm cho cô, nói là hai cháu sống với nhau nên cô theo Lâm về đây.

Lúc này cái bụng Vinh lại sôi lên ùng ục. Lâm hỏi:

- Mày chưa ăn gì à?

Vinh chưa kịp nói gì thì người đàn bà đã cười:

- Chết! Cô đói quá. Cô mời hai cháu cùng cô đi ăn cơm. Mãi tìm cháu đến giờ cô cũng đã ăn gì đâu.

* * *

Nhìn hai đứa trẻ ăn uống ngon lành, bà Lan không cầm được nước mắt. Thành Vinh giống Tuấn của bà đến kì lạ. Cũng tầm tuổi ấy, cũng vóc dáng ấy... Thế mà Tuấn của bà không còn nữa. Còn thằng bé này lại không có gia đình, bơ vơ giữa cuộc đời. Bây giờ thì bà không còn ngạc nhiên khi thằng Tú cứ khẳng khẳng là anh Tuấn đã cứu nó và đòi bà đi tìm anh Tuấn về cho nó. Một cảm giác gần gũi, thân thiết làm bà muốn đón ngay cậu bé này về nhà trong đêm nay.

Ăn tối xong, Lâm xin phép về trước. Còn Vinh ngồi lại với bà Lan. Bà hỏi nó đủ thứ chuyện. Vinh thật thà kể về mình, về những nhọc nhằn mà nó đã trải qua. Bà Lan ngồi nghe, thỉnh thoảng lại chấm nước mắt. Cuối cùng, bà Lan bảo:

- Vinh này! Con về ở với cô đi. Cô rất quý con. Bé Tú cũng vậy, nó bảo nó sẽ đợi cô đưa con về mới đi ngủ. Còn chú, cô tin rằng, khi gặp con, chú cũng sẽ rất quý con...

Vinh ngồi im lặng. Nó nhớ tới những ngày đã qua. Nhớ bé Dũng, nhớ mẹ... Người đàn bà đang ngồi trước mặt thật hiền từ, thật giống mẹ. Nó rất muốn về với bà nhưng nó không thể quyết định ngay. Nó từ tốn:

- Thưa cô, cô cho con suy nghĩ thêm ạ.

* * *

Lúc Vinh về thì Lâm đã ngủ say. Nó leo lên giường mà trần trọc mãi, không sao ngủ được. Mọi chuyện thật lạ. Nó chẳng biết phải quyết định sao nữa. Chợt giọng nói của Tuấn lại cất lên:

- Vinh này! Cậu nên về sống với gia đình tớ!

- Tại sao?





- Vì mọi người rất cần cậu. Và cậu cũng cần có một gia đình.

- Mọi người cần cậu chứ không cần tớ!

- Nhưng tớ không thể trở về được. Vì tớ đã là người của thế giới khác. Mọi người sẽ quý cậu như đã quý tớ. Hãy giúp tớ...

Nếu cậu không về với gia đình tớ thì suốt đời này tớ sẽ là quả vải khô ở bên bé Tú.

- Cậu không muốn ở bên bé Tú nữa à?

- Tú cần có một người anh thật sự chứ không cần một quả vải khô như tớ. Cậu hứa sẽ giúp tớ chứ?

Vinh ngồi im. Nó cảm thấy rất thương Tuấn. Từ trong bóng tối. Quả vải khô chợt sáng lên.

- Giúp tớ với, Vinh nhé!

Vinh gật đầu. Giờ đây Vinh thấy chẳng còn có lí do nào để từ chối Tuấn nữa.

- Vinh này. Cậu có thể cầm tớ lên tay, được không?

Vinh cầm quả vải lên. Quả vải sáng bừng trên tay Vinh. Trong quang sáng ấy, Vinh nhìn thấy một khuôn mặt giống hệt mặt mình. Khuôn mặt ấy đang cười. Nụ cười đầy hạnh phúc.